

מאחורי כל זה מסתתר שום דבר

אוסי פלדור

החתול

המצרים הקדמונים האמינו שהחתול היא
הבת של איסיס, אלת השמש והירח.
הם יצרו חתולים מעץ
ותכשיטים בדמות חתולים.
להרוג חתול במצרים הקדומה
היה פשע שעונשו מוות.
חתולים חונטו
וצלוחיות חלב ועכברים חנוטים
הונחו בקבריהם.
בתי קברות לחתולים יש
לאורך הנילוס.
בסוף המאה האחת עשרה
החתולים היו אהודים על מלחים
עקב הגנת הסירות מן העכברים
מעבירי המחלות.
הרבה מלחים האמינו שלחתול יש
כוחות מיוחדים להגן עליהם בים.
הכנסייה הנוצרית נלחמה בחתולים.
הם הושמדו באירופה
עד כמעט להכחדה ב-1400.
החתולים נקשרו לרוע, לכישוף,
ולמגיה שחורה.
רבים סברו כי מכשפות הופכות עצמן
לחתולים.
אנשים רבים עונו ונהרגו
עקב עזרה לחתול פצוע.
במהלך ציד המכשפות באירופה
הרבה חפים מפשע הואשמו
במעשי כשפים
רק בגלל שהיו בעלי חתולים.
חתולים שחורים
במיוחד.
ההשמדה נמשכה כ-400 שנים,
אולם מעולם לא התפשטה
להודו או

למזרח התיכון או
למזרח הרחוק.

בשנת 1835 נחקק חוק באנגליה
שאסר טיפול לא נאות בבעלי חיים.

החתולים היו עם מלכים ונשיאים.
חתולים לבנים היו עם לווי-ה-15 בצרפת.
קיסרים יפנים וסינים החזיקו בחתולים לבנים.
חתולים היו עם אברהם לינקולן, תיאודור רוזבלט,
קלבין קולרידג', הרברט הובר,
רונלד רייגן,
וביל קלינטון.
נפוליאון שגא חתולים,
אולם הדוכס מוולינגטון
אהב חתולים,
כמו גם המלכה ויקטוריה.
הקרדינל רישלייה מצרפת
דאג ל-14 חתוליו בצוואתו.

לחתול יש תשע נשמות.
לחצות חתול שחור מביא מזל רע.
חתולים שחורים באנגליה מביאים מזל טוב.

לחתול יש שמיעה חדה,
חוש ריח
וראיית לילה.

ליאונרדו דה וינצ'י:
"החתול – יצירת מופת של הטבע".

יוסף מונדי

למרות שגדל בישראל מגיל 16,
הוא התייחס אל עצמו תמיד כמהגר.
יוסף מונדי, שנפטר בסוף השבוע שעבר מהתקף לב,
חודש ימים לאחר יום הולדתו ה-59,
בתחית גרם מדרגות אלמוני בניו יורק,
חש כגולה לאוו דווקא במנהטן אלא כאן, בישראל.
"אני אברח מפה, יום אחד אני אברח מפה",
מצהיר קפקא במחזהו הנודע ביותר של מונדי.
"זה מסתובב", שבכורתו התקיימה במרתף בן יהודה ב-1969.
"אני מהגר" מצהיר על עצמו שבתאי צבי במחזהו "המשיח".
"סוגרים את הלילה".
"מיסטריה אמריקאית".
"מחזור אלכוהולי".
"אט אט, הזרימה הלילית מביאה את האנשים להתפרק
מהמועקה של עצמם.

העלילה נוצרת מתוך המתחים הפנימיים של כל הדמויות,
ומעל לכל התיסכולים הנוראים של כל אחד ואחד,
החש כי חייו הלכו לאיבוד
ולא הצליח להגשים את עצמו בעיר הזאת ששמה תל אביב,
ובמדינה הזאת ששמה ישראל היום".
"האם ההמרה זה מעשה שטן?"

לא!

זאת הבדידות.

האם ההמרה זאת מוגות לב?

לא!

זאת מלחמה שלי".

"זוהי בדיחה מפלצתית ללמד שירים בבתי ספר.

ספרות איננה באה לחנך אף אחד.

הספרות היא זעקת יאוש של איש אחד:

של הסופר".

מחמוד דרוויש

שירה יכולה להביא הרמוניה

לעולם של מלחמות.

"נגד ברבריות,

שירה יכולה להתנגד רק

על ידי חיזוק הקשר בינה

לבין החולשה האנושית

כמו עלי עשב גדלים על קיר

כאשר צבאות פוסעים בסך".

"חשבתי ששירה יכולה לשנות הכל,

לשנות היסטוריה,

להאניש,

ואני חושב שהאשליה נחוצה מאוד

לדחוף את המשוררים

להיות מעורבים

ולהאמין,

אבל עכשיו

אני חושב ששירה

משנה רק את המשורר".

"אני עדיין לא משורר,

ולעיתים אני מצטער

שבחרתי בדרך הזאת".

"בין ריטה ועיני

יש רובה...

הו, ריטה!

מה לפני הרובה היה יכול להסיט את עיני

מעניך.

אני רוצה לב טוב

לא את משקל עיתון הרובה.

אני מסרב למות

הופך את הרובה לאהבה

לנשים ולילדים.

אני אדם
ושני גני עדן אבדו לי פעמיים:
גרש אותי לאט. הרוג אותי לאט
עם גרסיה לורקה
תחת עץ הזית."

דרוויש נולד ב-1941 בכפר בירייה
בגליל העליון של פלשתינה.
בהקמת ישראל ב-1948
נהרסו 417 כפרים פלשתיניים.
הכפר של דרוויש היה אחד מהם.

ב-1964 כתב את "תעודת זהות":
"רשום!

אני ערבי
ומספר תעודת הזהות שלי הוא חמישים אלף
יש לי שמונה ילדים
והתשיעי יגיע בקיץ
האם תכעס?

רשום!
אני ערבי
יש לי שם בלי תואר
סבלני בארץ
איפה שאנשים כעוסים..."

"אז תעזוב את ארצנו
את חופינו, את ימינו,
את חיתנו, את מלחנו, את פצענו".

מעבר לכל ספק סביר

תמצית גירסתה של המתלוננת,
כפי שהיא עולה מעדותה בבית המשפט,
היא:
שלושה חודשים אחרי שהמתלוננת והמערער התוודעו זו לזה
וסמוך לגיוסה לצה"ל נשתבשו היחסים ביניהם.
בשעות הערב של יום 19.3.95
- ערב יום גיוסה ואחרי מסיבה שנערכה בביתה -
נסעו המערער והמתלוננת לדירתו של המערער באשדוד.
שם התפתח ריב בין השניים
בשל התנגדותו של המערער לגיוסה.
במהלך אותו ריב כיבה המערער סיגריה על ידה של המתלוננת,
איים עליה באולר,
חבט את ראשה בקיר מספר פעמים,
קשר את ידיה מעל ראשה בחבל,
קרע מעליה את בגדיה ובעל אותה שלא בהסכמתה.
היתה זאת הפעם הראשונה שקיימה יחסי מין.

לפנות בוקר,
אחרי שהמערער נרדם,
נמלטה המתלוננת לביתה.
כאמור לעיל,
קיימו השניים יחסי מין גם במהלך חופשתה הראשונה משירותה בצבא.
כאשר יצאה המתלוננת לחופשה
המתין לה המערער בצומת שאליו הביאה אותה ההסעה מן הבסיס שבו שירתה.
המערער הסיע אותה ברכבו לדירתו באשדוד,
כלא אותה בדירה במשך חופשתה
ובעל אותה מספר פעמים שלא בהסכמתה.
המעשים נעשו תוך שימוש באלימות,
ובמהלכם איים המערער על המתלוננת באולר,
קשר את ידיה בחבל
וכן אמר לה שיפוצץ את ביתה.
אחרי ההפלה –
שנעשתה, כזכור, ביום 18.5.95 –
החליטה המתלוננת לנתק את הקשר עם המערער.
המערער לא השלים עם ניתוק הקשר
ובמשך חודשים מספר לאחר מכן הטריד אותה ואת בני משפחתה בדרכים שונות.
בין היתר התקשר המערער בטלפון לבסיס שבו שירתה המתלוננת,
איים עליה שיפיץ תמונות שלה שצולמו, לדבריו, באחת הפעמים שבהן קיימו יחסי מין,
ארב לה בדרכה מן הבסיס לחופשות.
כמו כן, הביא אותה לדירתו פעמים רבות ושם בעל אותה שלא בהסכמתה,
תוך שימוש באלימות
וגם באיומי אקדח.
ביום 14.4.96, בשעות אחר הצהריים,
יצאה המתלוננת מן הבסיס שבו שירתה בדרכה לביתה.
בדרכה התקשרה עם המערער בטלפון וביקשה שיפסיק להטריד אותה ואת בני משפחתה.
בהגיעה לאשדוד,
למקום המכונה "אשדוד הקטנה",
חלף שם המערער ברכבו ופגש אותה באקראי.
המערער גרר אותה לרכבו בשערותיה
ובאיומי אולר הוביל אותה לדירתו.
שם הכה אותה,
קשר את ידיה
ושוב הפעם בעל אותה שלא בהסכמתה ותוך שימוש באלימות.
המערער אנס את המתלוננת לפחות ארבעים פעמים.
במהלך אחדים ממעשי האונס החדיר המערער חפצים לאיבר מינה של המתלוננת.
כמו כן כפה עליה לעשות בו מעשים של מין אוראלי.
עד שהתלוננה במשטרה ביום 17.4.96,
כאמור לעיל,
נמנעה מלעשות זאת מחמת פחדה שהמערער יממש את איומיו ויפגע בה,
וכן מחמת חששה מפני תגובת בני משפחתה.
בסופו של דבר שכנעה אותה אחותה,
לעשות זאת,
אחרי שגילתה בדרך מקרה את יומנה של המתלוננת
ומתוך הקריאה בו נתגלו לה מעשיו של המערער.

תמצית גירסתו של המערער,
כפי שהיא עולה מעדותו בבית המשפט,
היא:
יחסי המין שלו עם המתלוננת היו בהסכמתה וברצונה החופשי
וללא שימוש כלשהו באלימות.
המערער לא כפה עליה לבוא לדירתו,
לא איים עליה - באולר, באקדח או בכל דרך אחרת -
לא הכה אותה,
לא קשר את ידיה,
לא כיבה סיגריה על ידה
ולא החזיר חפצים לאיבר מינה.
הוא לא ארב לה בצאתה לחופשות
אלא המתלוננת היא שהיתה מודיעה לו על כך בצאתה מן הבסיס
על מנת שיבוא לאסוף אותה ברכבו.
תחילת יחסי המין
היתה כחודש אחרי שהתוודעו,
ולא בערב יום גיוסה לשירות בצה"ל.
במהלך תקופת חברותם קיימו יחסי מין פעמים רבות.
הפרידה היתה בחודש יולי 1995, או סמוך לכך -
ולא מיד אחרי ההפלה ב- 18.5.95 -
אחרי שחברו סיפר לו שראה את המתלוננת מתנשקת עם אחר,
שבכך ראה המערער בגידה.
אחרי ששוחרר מן המעצר הנזכר לעיל,
היתה זאת המתלוננת שהתקשרה אתו וביקשה להיפגש ולחדש את הקשר.
בסופו של דבר הסכים המערער להיות "בקשר לא מחייב" של יחסי מין בלבד;
ואכן, מעת לעת נפגשו השניים וקיימו יחסי מין.
ביום 14.4.96 התקשרה אתו המתלוננת מטלפון ציבורי
וביקשה שיבוא לאסוף אותה.
המערער הסיע אותה לדירתו ושם קיימו יחסי מין בהסכמתה.
במהלך אותה פגישה הבין המערער שהמתלוננת אינה מוכנה להמשיך באותו "קשר לא מחייב"
וכי היא מעוניינת "למסד את הקשר".
המערער לא היה מעוניין בכך
והחליט להיפרד ממנה "באופן סופי".
בעת הפרידה נתן לה,
לפי בקשתה,
טבעת וקלטת למזכרת.
עקב הפרידה החליטה המתלוננת להעליל עליו עלילה ולהתלונן במשטרה.
אף על פי כן,
התקשרה אתו המתלוננת אחרי שהתלוננה,
התנצלה על כך
וטענה שאמה היא ששכנעה אותה להתלונן.

פסק דינו של בית המשפט המחוזי:
בית המשפט המחוזי
אימץ את עיקרי גירסתה של המתלוננת
ודחה את גירסתו של המערער.
בית המשפט קבע כי

גירסתו של המערער אינה סבירה,
אינה מהימנה
ואינה מתישבת עם הראיות.
כמו כן,
לא נתן אמוך בעדי הגנה אחרים
וקבע שעדויותיהם אינן סבירות ואינן מהימנות.
כפי שקבע בית המשפט
בעל המערער את המתלוננת בלי הסכמתה פעמים רבות,
תוך שימוש בכוח ובאימים,
מערב יום גיוסה ועד סמוך ליום הגשת התלונה.
עוד סבר כי העדויות,
וכן ראיות חיצוניות,
תומכות בגירסתה של המתלוננת.
במיוחד עמד בית המשפט על עדותו של הפסיכיאטר
שבדק את המתלוננת בתקופת שירותה בצבא
וכן על עדותו של סגן מפקד החטיבה שבה שירתה,
שאותן ראה כעדויות אוביקטיביות ומהימנות התומכות בגירסתה.
בית המשפט קיבל כראיה את יומנה של המתלוננת
וייחס לו "משקל משמעותי".
את היומן ראה כ"מפתח" להבנת התנהגותה של המתלוננת,
הלך מחשבתה ותחושותיה
וכן מצא בו חיזוק לגירסתה.
עם זאת,
קבע כי האישום בעבירה של חטיפה לשם עבירת מין –
שהושתת על חלק מדברי המתלוננת לגבי אירועי יום 14.4.96 –
לא הוכח "מעבר לכל ספק סביר".

מת ניצח

אדם מת הוכרז כמנצח בבחירות,
שנערכו בעירה בפיליפינים.
המנוח, שלא זכה לשמוע על נצחונו,
הוא דמטריו סאלאמאט.
הוא הוכרז כמנצח בהצבעה,
שנערכה שלשום בעירה ריאל לופס,
במסגרת הבחירות המוניציפליות.
הפקידים שהודיעו על נצחונו,
לא ידעו כי סאלאמאט מת מהתקף לב,
יומיים קודם לכן.

פסלים בתל אביב

שלושה עכברי מחשב מגולפים באבן
יש בחוף הים של תל אביב
ופסל קטן של ילד חשוף אבר משתיני על החול
ילדה קטנה שותה ממנו
גולש עם גלשן מניף יד מתוך החול
עשוי מברונזה
פסלים עליך חוף הים של תל אביב

פסלים בכל מקום
זוג מאבן יושב על ספסל
זוג אחר עומד ומביט יחד בגלי הים
גלים מגולמים בפסל
הזמן עוצר
הרוחות נושבות וגלשני הרוח מקפצים
מיכליות הנפט עושות דרכן דרומה
אבל הפסלים נשארים על מקומם
יש משהו בעיר הזאת שצריך לפסל
לפני שיבוא המבול
ויקבור הכל תחתיו

שקיעת האלילים או איך מתפלספים בעזרת פטיש לפרידריך ניטשה

חיבור זה,
שמספר עמודיו אינו מגיע ל-150,
צלילו עולץ ומבשר רעות,
דימון אשר צוחק -
ימי עשייתו כה מעטים,
עד שנרתע אני מלאמר מניינם.
הוא בכלל יוצא דופן במדף הספרים.
אין ספר שיעלה עליו בעושר תכניו,
בעצמיותו,
בהופכותו –
ברשעותו.
כל הרוצה לתפוש על רגל אחת,
היאך כל מה שהיה לפני,
עמד במהופך,
יפתח בספרי זה.
מה שמכונה בשערו בשם "אלילים",
הלא הוא בלשון פשוטה
מה שכונה עד כה בשם אמת.
שקיעת אלילים –
הווה אומר:
בא הקץ על האמת הישנה.

איש המרתון

חוסיין, בן 31 במותו,
רץ מחונן שניצח 3 פעמים במרתון טבריה,
חי ב-5 השנים האחרונות בבדידות ובעליבות בירושלים,
ופרנסתו האחרונה היתה כמנקה וכגוי של שבת בישיבה.
לאתיופיה לא יכול היה לחזור בגלל גזר דין מוות שחיכה לו,
ואילו אשתו וילדתו שנותרו באדיס אבבה לא יכלו להתאחד עמו כאן בגלל התנגדות משרד הפנים.
"הוא חי כמו כלב ומת כמו כלב", אומר בכאב יעקב ציקורל,
יו"ר אגודת הריצה הירושלמית למרחקים ארוכים,
שניסתה לתמוך קצת בחוסיין.

חוסייין, אתיופי מוסלמי,
 היה בעבר רץ מרתון בנבחרת אתיופיה וייצג אותה בתחרויות רבות ברחבי העולם.
 הוא זכה במרתון טבריה ב-1990, 1994 ו-1995.
 לפני שלוש שנים השתתף שוב במרתון טבריה ונשאר בארץ.
 באתיופיה מקובל שהספורטאים שייכים לצבא,
 וחוסייין סבל מכך שבשלטון היו אנשי שבט טיגריי,
 בעוד שהוא השתייך לשבט אורומו.
 הוא סיפר שלפני אליפות אתיופיה באתלטיקה שברו לו חיילים טיגרים את הצלעות כדי שלא יוכל
 להתחרות.
 זמן מה אחר כך קיבל את ההזמנה להשתתף במרתון טבריה והחליט לנסוע
 למרות שהצבא לא אישר לו.
 "אמרו לו, 'אם אתה חוזר אתה מת',"
 מספר אמסלו סנאי, ישראלי ממוצא אתיופי שניסה לעזור לו לקבל מעמד תושב.
 "הוא נגע ללבי. הוא חשב שיוכל להיקלט בארץ בגלל שיש כאן הרבה אתיופים, ורצה לייצג את ישראל
 כספורטאי.
 קיוויתי שיעשה לנו שם במרתון.
 הצענו שבמקום אחמד יציג את עצמו בשם סיסאי – זה שם נוצרי – כי להיות מוסלמי בארץ לא טוב, וכך
 היה".
 חוסייין הגיש בקשה להיקלט בארץ כפליט פוליטי,
 אבל העניין נסחב.
 לגרש אותו חזרה לאתיופיה לא יכלו בגלל הסכנה לחייו,
 ומצד שני הוא לא יכול היה לעבוד כאן באופן חוקי.
 הוא נאלץ לעבוד בניקיון ובשטיפת כלים במסעדות,
 ולבסוף הסתפק בעבודת דחק וניקיון בירושלים, שם השתמשו בו כגוי של שבת.
 לפני שבוע וחצי מצא את חוסייין ברחוב אחד ממכריו מבני העדה האתיופית,
 ומיד הזעיק אמבולנס.
 "הוא הגיע עם דלקת ריאות במצב כללי קשה מאוד וטופל למרות שלא היה לו ביטוח רפואי", אומרת
 דוברת בית החולים שערי צדק, שהם רובין.
 ביום חמישי שעבר נפטר איש המרתון.

הלכות נערה בתולה להרמב"ם

מי שפיתה בתולה,
 קונסין אותו משקל חמישים סלעים של כסף מזוקק,
 וכן אם אנס אותה.
 "ונתן האיש השוכב עימה לאבי הנערה,
 חמישים כסף".
 כל הנבעלת בשדה –
 הרי זו בחזקת אנוסה.
 וכל הנבעלת בעיר –
 הרי זו בחזקת מפותה.
 המפותה
 שלא רצת להינשא למפתה,
 או שלא רצה אביה ליתנה לו,
 או שלא רצה הוא לכנוס –
 הרי זה נותן קנסה,
 והולך.
 אבל האנוסה

שלא רצת היא,
או אביה,
להינשא לאונס –
הרשות בידם, ונותן קנס.
רצת היא ואביה,
ולא רצה הוא –
כופין אותו,
וכונס ונותן קנס, שנאמר "ולו תהיה לאישה",
אפילו היא חיגרת או סומה או מצורעת,
כופין אותו לכנוס.
ואינו מוציא לרצונו לעולם,
שנאמר "לא יוכל שלחה כל ימיו".
ואין לה כתובה –
שלא תיקנו חכמים כתובה לאישה
אלא כדי שלא תהיה קלה בעיניו להוציאה,
וזה אינו יכול להוציא.
אין האונס או המפתה חייב בקנס,
עד שיבוא עליה כדרכה,
ובעדים,
ואינו צריך התראה.
ואלו שאין להן קנס –
הבוגרת, והממאנת, והאיילונית,
והשוטה, והחירשת, ומי שיצא עליה שם רע בילדותה
ובאו שניים והעידו
שתבעה אותן לזנות עימה,
והמתגרשת מן הנישואין
ועדיין היא נערה בתולה.
אבל המתגרשת מן האירוסין –
אם נאנסה,
יש לה קנס,
ואם נתפתתה, אין לה קנס.
הגיורת, והשבויה, והמשוחררת –
אם נתגיירה ונפדית ונשתחררה
והיא בת שלוש שנים או פחות,
יש לה קנס,
ואם הייתה בת שלוש שנים ויום אחד
כשנתגיירה או כשנפדית או כשנשתחררה,
אין לה קנס:
הואיל וביאתן ביאה,
הרי הן כבעולות.
בא עליה, ומתה –
הרי זה פטור מן הקנס,
שנאמר "ונתן האיש השוכב עימה לאבי הנערה",
לא לאבי המתה:
והוא,
שתמות קודם שתעמוד בדין.

לאונרד ופליסיה

זו היתה אהבה ממבט ראשון,
אותו לילה בפברואר 1946,
שבו פגש לאונרד ברנשטיין את
השחקנית פליסיה מונטאלגרה.
"היא היתה בנוייה כמו נער, רזה מאוד,
עדינה ומנומסת. משכילה. ממש לייתי.
היו לה כל התכונות שלני העריץ".
פליסיה, ילידת קוסטה ריקה,
אהבה מוסיקה,
ראתה את ברנשטיין מנצח,
והביעה את כוונתה להינשא לו,
עוד בטרם פגשה בו.
הם נפגשו ערב יום הולדתה.
יום אחר כך הוא עזב את ניו יורק
לקונצרטים בסן פרנסיסקו ובוונקובר.
בינואר 1951, כשברנשטיין שב לניו יורק באונייה,
חיכתה לו פליסיה ליד הרציף.
אחרי ששתו משהו יחד,
היא התקשרה לשירות ההודעות שלה,
ונמסר לה שאהובה, דיק הארט,
התמוטט ושקע בתרדמת.
באותו יום,
הוא מת בזרועותיה.
"לני יקירי,
חכה עד שתאהב –
אהבה עמוקה ונפלאה –
לפני שתחתן.
כל דבר אחר משני בחשיבותו,
ואתה רק תשלה את עצמך
ועוד משהו".
ב-5 בפברואר, ערב יום הולדתה ה-56 של פליסיה
ויום השנה ה-32 להיכרותם,
ערך לכבודה ברנשטיין מסיבה במסעדת מלון "זאכר".
היא נסעה איתו למילנו, שם ניצח על שני ביצועים של פידליו
עם האופרה של וינה.
אחר כך, היא חזרה לניו יורק להמשיך בכימותראפיה.
"היא נועדה לחיות", אמר ברנשטיין,
"אחרת היא כבר היתה מתה.
אז בואו נפסיק עם התרופות".
"אני לא רוצה שהיא תקבל עוד.
אני רוצה אותה,
אני אוהב אותה.
לא אכפת לי אם היא חצי משותקת,
היא הפליסיה שלי.
אני אדאג שיהיה לה חם ונוח".
היא מתה ב-16 ביוני 1978,
בדיוק ארבע שנים אחרי שנכנסה לבית החולים
לכריתת השד.

מנתחם בן

מין בגיל מבוגר פסול בעיניך?
לא.
אני לא חושב שמין בגיל מאוחר הוא דבר מגעיל.
לדוגמה, בספרי אני משבח שיר של אהרון שבתאי,
שמופיעות בו השורות
"כזו שאצלה ניתן לאכול מן התחת".
ברור שאני יודע את גילו של שבתאי ואת גילה של אהובתו.
שניהם הרי אינם צעירונים.
אבל השיר מאוד יפה.
לעומת זאת, יש תיאור מין של מבוגרים המתחפש לצעיר,
והוא חסר כל קסם בעיני.
אותו הדבר בעניין ההתאהבות באשה מבוגרת.
כאן חייב להיות הדבר הבסיסי,
והוא הזדהות הקורא עם ההתאהבות,
וכשמתארים את האשה במונחים דוחים,
כ"בעלת כרס", למשל,
זה לא הכי נכון.

מקרה אונס

המתלוננת, אשה צעירה,
שהכירה את המערער במסגרת מקום עבודתם המשותף בחברת החשמל.
במהלך שנת 1999 נתהדקו יחסיהם,
עד שקיימו יחסי מין בהסכמה ובמספר הזדמנויות,
אף שלגרסתה:
"... אני לא רציתי את המין אלא נמשכתי לחום לתשומת הלב.
סיפרתי לו על הריב של האחים שלי
ואיך קיללו אותי
ואיך רצו את הדירה
ואיך השפילו אותי".
עם זאת, הקשר ביניהם לא היה קבוע,
עד שבאחד הימים
ביקשה המתלוננת לעבור דירה ונזקקה להלוואה,
אך המערער אליו פנתה ואשר הבטיח לערוב לאותה הלוואה,
לא עמד בדיבורו.
מאידך, עזר לה המערער,
באחד מימיו של חודש אוגוסט 1998,
להעביר מזון לדירה ששכרה,
וביום המחרת היא ביקשה ממנו להעביר מנורה כלשהי מבית אמה לדירתה.
לטענת המתלוננת,
כאשר הגיע המערער לדירת אמה התרחש האירוע נשוא ערעור זה.
לגרסתה,
המערער נשק לה,
והיא הגיבה באומרה: "שעכשיו אין לי הזמן ואני לא מעוניינת",
הואיל ולטענתה: "לא רציתי להיות איתו בכל מגע".
אך המערער לא שעה לה וכפה את עצמו עליה,
על אף שהיא הבהירה לו בזו הלשון:

"הבעל של אמי צריך לבוא...
ואני לחוצה בזמן
ורוצה להוציא מהר את המנורה ולהתרחק
ולא באתי להתמזמז".

אך למרות התנגדותה של המתלוננת,
ועל אף שחזרה והבהירה שהיא לא רוצה לקיים עמו מגע מיני,
הפיל אותה המערער על המיטה ואנס אותה.

בית משפט התרשם
שהמתלוננת חיפשה אצל המערער חום ותשומת לב,
אך לאחר זמן גילתה שכוונתו שונה,
הואיל והוא ראה בה כלי על מנת לשרת את צרכיו בלבד.
על רקע זה האמין בית המשפט לגרסת המתלוננת כי סירבה לקיום יחסי מין עם המערער ביום הרלוונטי.
בית המשפט הוסיף וקבע,
כי התנהגותה של המתלוננת בימים שלאחר האירוע מחזקת את עדותה,
הואיל ונמצאו מספר עדים אשר פגשו אותה והתרשמו כי מצבה הנפשי היה קשה.

בית המשפט היה ער לכך שגרסתה של המתלוננת מעוררת תהיות,
ודוגמה לכך העובדה שהיא הסתירה מהחוקר המשטרתי כי קיימה בעבר יחסים,
בהסכמה, עם המערער,
אך בית המשפט מצא שהסברה של המתלוננת לעניין זה הינו סביר,
לאמור,
שקשה היה לה לחשוף בפני אחרים פרטים מחייה האינטימיים.

עניין אחר עליו נתן בית המשפט את דעתו היה,
שבדיקה רפואית אשר נערכה למתלוננת העלתה שלא אובחנה רגישות באיבר המין,
חרף הטענה כי יחסי המין אשר כפה עליה המערער היו מלווים בכאבים.
לעניין זה לא ראה בית המשפט מקום לייחס משקל מכריע,
ראשית,
משום שהמערער לא הכחיש את קיומם של יחסי המין ביום האירוע,
ושנית,
משום שתחושת כאב אינה חייבת להיות מלווה בנזק לקורבן.

באשר לטענת ההגנה לפיה התנהגות המתלוננת לאחר האירוע הנטען,
אינה אופיינית להתנהגותו של קורבן אונס,
קבע בית המשפט,
כי לעניין זה אין מאפיינים קבועים,
וכל קורבן פועל ומגיב בדרך המיוחדת לו.
המתלוננת אמנם לא צעקה כדי להזעיק עזרה,
והיא גם לא רצה לתחנת משטרה סמוכה כדי להתלונן,
אך אפשר שנהגה כך עקב חששה לשתף אחרים,
ביניהם שכנים של אמה,
במצבה המביך,
ובאשר לשיהוי בהגשת התלונה,
גם עניין זה אינו חריג בדרך התנהגותם של קורבנות עבירות מין,
אשר מהססים להתלונן
ולעתים חולף זמן ניכר עד אשר הם אוזרים את
כוחות הנפש הדרושים לכך.

עיטור גבורה

מדליה שהוענקה לכלב, שהציל אזרחים בריטים שנקברו חיים בהפגזות במלחמת העולם השנייה, נמכרה אתמול תמורת 18,400 ליש"ט.
53 מדליות הוענקו לבעלי חיים בבריטניה.
זו שנמכרה ניתנה לכלב אנטיס, שטס עם בעליו,
טייס צ'כי בשם יאן בוז'דך,
במפציץ שלו בימי המלחמה.
לאחר שנמלט מאירופה הכבושה הגיע בוז'דך לליברפול.
אנטיס מת ב-1953,
ובוז'דך ב-1980.

צ'ארלס ושרון

הוא נולד לקתלין, זונה קטינה בסינסינאטי, ב-1934, ואת אביו לא הכיר כלל.
רגע לפני שעמדה ללדת, נישאה האם לויליאם מנסון.
הוא נעלם אחרי החתונה.
כשצ'ארלס היה בן חמש, נאסרה אימו באשמת שוד, והוא נשלח לגדול בבית סבתו.
כאשר השתחררה האם, עקרה עם בנה לאינדיאנופוליס, שם התנחמה באלכוהול ובגברים מזדמנים.

ילדותה של שרון טייט, בתם של עקרת בית מדאלאס ושל קצין ששירת בחיל המודיעין, היתה מאושרת.
כבר בגיל שישה חודשים הוכתרה כ"מלכת התינוקות של דאלאס".
ב-1965, במסיבה לונדונית, פגשה טייט את רומן פולנסקי.
"הדבר שהרשים אותי ביותר בשרון, בלי כל קשר ליופייה הנדיר, היה אותה קרינה, שבוקעת מאופי נעים ולבבי. היו לה מעצורים ברורים לעין, ובכל זאת היא נראתה משוחררת לחלוטין".
פולנסקי התקשר, הם נפגשו, לקחו טריפ של ל-ס-ד, השתגלו וקבעו מספר פגישות.
פולנסקי ליהק אותה לפארודיית הערפדים שלו "סלח לי, אתה נושך את צווארי".
ב-20 בינואר 1968 התחתנו השניים באנגליה.

ב-8 באוגוסט 1969 אסף מנסון את
סוזן אטקינס, פטרישיה קרנווינקל, לינדה קאסאביאן וצ'ארלס טקס ווטסון.
ווטסון נכנס ראשון מבעד לחלון: "אני השטן, באתי לעשות את עבודתו של השטן".
סברינג החל לצעוק ונורה.
פריקובסקי הציע להם כסף, השתחרר מהחבלים אך נורה למוות.
פולגר ברח, נתפסה ונדקרה למוות על הדשא.
טייט התחננה שיחוסו על עוברה.
אטקינס אחזה בה, בעוד ווטסון דוקר אותה.
16 פעמים תקע ווטסון את הסכין בגופה.
אחר כך טעמו את הדם שהקיזו.
אטקינס סיפרה מאוחר יותר,
כי נהנתה מהדם,
בגלל "שהיה חמים, דביק וטעים".

מנסון: "בטח שאני משוגע.
אני משוגע כהוגן,
אבל מה זה משנה?
את יודעת,
לפני הרבה זמן להיות משוגע היה משהו מיוחד.
היום כולם משוגעים".

שמעון פרס אמר

בעבר עמדה בלב הסכסוך הערבי ישראלי
הבעיה הפלסטינית.
לא עוד.
כעת עומדת בלב הסכסוך
הסכנה הגרעינית.

דן בניה סרי

הייתי ילד תימני בשכונת הבוכרים
בן רביעי במשפחה בת שבעה ילדים.
ילד קטן, ביישן מאוד ומופנם.
כשהייתי בן עשר
כשהזרתי בשעות אחר הצהריים מחנות המכולת של אבא,
הופיעה לקראתי ילדה מופלאה כבת שבע.
היה לה יופי מדויק עד לכדי כאב,
עם שראיתי אותה
הבטתי בה בחוסר אונים.
אמרתי לה:
"האם את רוצה מלפפון חמוץ?"
הילדה רק נענעה בראשה
ואני נסער נוכח הסכמתה
מיהרתי לחנות המכולת של אבא
ובלשון מגומגמת אמרתי לו

שאמא מבקשת מלפפון חמוץ לאורח שהגיע זה עתה.
אבא צר לי בשקית נייר חומה חמישה או שישה מלפפונים.
באתי אל המלאך הקטן,
שעדיין המתין לי בצד הדרך
ונתתי בידיה את השקית.
היא חטפה מידי את מנחת האהבה
וקודם שנסה על נפשה, אמרתי:
אם את רוצה זיתים, תמתיני לי פה מחר,
באותה שעה.
ואכן, למחרת הגעתי עם שקית הזיתים
ויום לאחר מכן עם פלפלים כבושים.
וכך לאחר מדף החמוצים של אבא,
פניתי לצנצנות הממתקים ועוגות השמרים
וחתמתי בשקי הדגנים.
חיפשתי מתנות גם בבית.
בוקר אחד התעוררה אחותי הבכורה
בזעקה: היכן הגרביים שהיו תחובים אצלה תמיד בתוך הנעליים.
בינתיים הצלחתי למצוא בארגז התפירה של אמא
כפתורים מעניינים, סיכות ראש
ופעם משמצאתי את אהבת השחרית של חיי מתהלכת בזוג נעליים ללא שרוכים,
משכתי מנעליה של אחותי גם זוג שרוכים.
דחפתי את ידי לכיס מעילו של אבא
ומצאתי שם חצי שילינג מנדטורי.
הלכתי אתו לחנות המכולת של יודי
וביקשתי לקנות לדר.
הסתרתי אותו ליד ארובת בית המרחץ
כשאני מכסה עליו בשקים ושברי ארגזים.
אלא שבפעם הזאת היא לא הגיעה.
גם למחרת ובימים שלאחר מכן.
ואז הלכתי אל אותו חדר עלוב, מאחורי בית הכנסת,
שבו התגוררה עם משפחתה
ואליו הייתי רגיל ללוותה.
בחלון, כמו תמיד, דלק נר.
הקשתי על הדלת. מתוכה יצא נער כבן 17.
שאלתי אותו היכן יוכבד.
והוא, אחיה, השיב שיוכבד שוב לא תהיה כאן לעולם.
ועוד אמר: אבא חולה במחלה אנושה,
ולאחר שאזל כספה של אמא,
שלחה את יוכבד ואת אחותה להתגורר בבית הדודה ברמלה.
לפני צאתי מעם פניו, נתן בידי שקית קטנה ואמר,
כי שקית זו ציוותה עליו אחותו לתת בידי, כשאשאל עליה.
בשקית היו עטיפות מגוהצות של שוקולד, שנהגתי לתת בידה, מעט מאוד כפתורים וזוג שרוכים לבנים.
מאז שוב לא ראיתה.
אולם גם כיום, כאדם מבוגר, מהלך אני ברחובות ירושלים ובסימטאותיה
והוגה באותן פנים מופלאות של ילדה עניה,
שהעניקה לי את הזכות להאמין
שלא בכדי פיתה הנחש את האשה.
יש ערבים, שבהם המילים אינן מתמסרות לי בעת הכתיבה,
ואני פונה אז לאותם ימים,
אל סמטאות ילדותי בשכונת הבוכרים

עובר באותם בתיים,
שהיו ארגזי החול של ילדותי,
וחותם את המסעות האלה ליד אותה דלת,
שכיום היא חרבה ואכולת תולעים.